

La pastisseria Vallflorida elabora un dolç en homenatge a Xirinacs

L'establiment de Sant Esteve repetirà la iniciativa l'any vinent amb un altre personatge

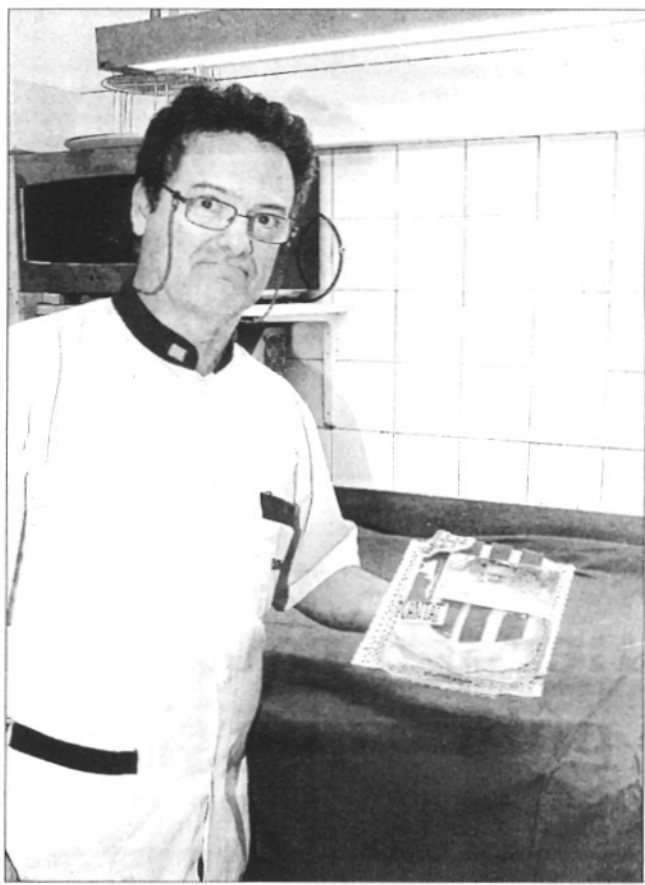
Sant Esteve de Palautordera

EL 9 NOU

La Pastisseria Vallflorida, de Sant Esteve de Palautordera, ha preparat un pastís molt especial per a aquesta Diada, el proper dimarts dia 11. Es tracta d'un pastís que, en homenatge a l'exsenador Lluís Maria Xirinacs, tindrà serigrafiat el rostre del personatge, que estava molt compromès amb l'activisme per la independència i les llibertats de Catalunya, i que va morir el mes d'agost. La iniciativa va sorgir de la mà del propietari i pastisser de l'establiment, Lluís Costa, "profundament commogut", per la mort de Xirinacs. "La seva mort em va colpir. Em sento nacionalista i crec que la societat civil ha d'emprendre accions en favor dels seus ideals. Aquest pastís és una manera de reivindicar els nostres drets nacionals", comenta el pastisser de Sant Esteve.

El propietari comenta que pretén continuar la tradició durant les properes diades. "Cada any homenajarem el català que hagi reivindicat més els drets dels catalans. Aquest país és prou gran per poder triar un personatge per a cada edició", comenta Costa.

El propietari de l'establiment admet que fins ara ja havia elaborat pastissos especials de cara a la Diada. "En femiem amb l'estelada dibuixada, i la veritat és que són els primers que marxen. La pastisseria Vallflorida, de Sant Esteve de Palautordera, celebra enguany el 25è aniversari.

El pastís tindrà serigrafiat el rostre de l'activista Lluís Xirinacs, que va morir el mes d'agost

Més riurem

Jordi Julià
Poeta

Definitivament, sóc un romàntic. És a dir, un sentimental. D'això me n'acabo d'adonar pensant en la diada de l'Onze de Setembre. Fa més d'un any parlava de política

amb un dels meus millors amics, i jo vaig dir que, més enllà de les ideologies, si algú em preguntava qui era jo contestaria com Pau Casals davant de les Nacions Unides, quan va anar a interpretar el seu cant dels ocells: "Sóc català." Ell em va replicar que, si li formulessin la mateixa pregunta, ell respondria: "Sóc ciutadà del món."

El sociòleg Zygmunt Bauman diria, a *Vida líquida* (2005), que aquesta expressió és la mostra d'una "cultura híbrida" pròpia de la modernitat líquida, la qual cerca una extraterritorialitat per entrar i sortir lliurement. Aquesta actitud és "extracultural" perquè basa la seva identitat en la "no-pertinença", però mai no es pot fixar del tot ja que depèn sempre d'una altra (desafiant i ignorant els marcadors culturals d'altres persones inferiors, de menor vàlua: els "llogarrencs"). La seva era una actitud de màxima llibertat que implicava una pèrdua de seguretat, la meua una posició segura que renunciava, segons el sociòleg anglopolonès, al tipus propi de la postmodernitat: l'*homo eligens*, que vol escollir.

La identitat d'una cultura sol recolzar en un sistema de pensament

No es tracta pas de defensar un integriste folklòric català. No cal comptar amb pams i canes, o mesurar amb petricons —encara que recordo haver anat a comprar, de petit, tres petricons de llet a cal Cavallé—, ni rehabilitar l'ús de la faixa i la barretina. Entenc que la identitat d'una cultura recolza en un sistema de pensament que es concreta en la llengua, que reproduceix una manera de comportar-se i d'anomenar la realitat. Em resulta artificial no pensar en quarts i mitjos quarts per representar els temps d'una hora, parlo del passat de forma perifràstica ("vam lluitar, vam sofrir, no vam vèncer") i no usaria el pretèrit perfect per parlar d'ahir ("ahir he guanyat"). Hi ha molts indicis que es reconegui com a català aquell que sapiga continuar irreflexivament "La lluna, la pruna", li reporti algun record aquesta metàfora, i no li sembli una expressió absurda de mala poesia. No crec en les identitats que s'imposen, sinó en les que serveixen per enriquir l'individu, per sentir-se membre d'una comunitat (que s'entén i se sent). Que cadascú esculli d'on vol ser i d'on es vol sentir, mentre sigui feliç i deixi ser-ho als altres. Només sé que "quants més siguem, més riurem".

'Nora i el jazz', en un disc

La Big Band de Granollers grava el muntatge que Galera editarà amb un llibre

Granollers

EL 9 NOU

La Big Band de Granollers ha enregistrat, a l'escola de música Josep M. Ruera, el concert *Nora i el jazz*, que la formació ha portat arreu de Catalunya des de l'estrena al 2004. La gravació es deu a l'encàrrec de l'editorial La Galera, que vol editar un disc del muntatge de la formació acompanyat d'un llibre didàctic. El llibre disc estarà destinat als infants, amb il·lustracions de Maria Vidal i un text amè perquè entenguin les claus i els instruments que intervenen en aquest gènere musical.

La gravació de *Nora i el jazz* va tenir lloc aquest diumenge de les deu del matí fins a les dues del migdia. La formació, dirigida per Martí Ventura, continuarà portant el muntatge didàctic que editarà La Galera

La Big Band de Granollers, durant la gravació de diumenge a l'escola de música Josep M. Ruera

per diferents escenaris de Catalunya. A partir de novembre, però, el grup haurà d'alternar el projecte amb les

actuacions que impliqui el nou muntatge, *La festa de la Nora*, que prepararà de cara als 10 anys.